

תאריך הסיוור : יום רביעי, 29.9.2021

משך הסיוור : תחילת הסיוור 10:00 סיום משוער 14:30 (בקירוב)

נקודת מפגש: במבואת הכניסה למוזיאון ארץ ישראל. רחוב חיים לבנון 2 רמת אביב.

הגעה באוטובוסים: דן: 127, 45, 25, 24, 13, 7, אגד: 271, 270, 171, 126. אפיקים: 121, רכבת: האוניברסיטה.

חניה: חניה בתשלום צמודה למוזיאון, עלות חניה יומית 25 ₪.

רכב: עדיף WAZE. לבאים מצפון ולבאים מדרום: יורדים מאילון בשדרות רוקח, ממשיכים עד לצומת דרך נמיר. פונים ימינה (נמיר) ומיד שוב ימינה לרחוב חיים לבנון. ממשיכים ברחוב חיים לבנון עד הכניסה למוזיאון.

תוכנית הסיוור

סיוורנו הרביעי יוקדש לאשכול התערובות המוצגות בימים אלו במוזיאון הרצליה. שש תערובות יחיד שונות ומפתיעות מאד העוסקות, באופן כזה או אחר במציאות מאיימת וחסרת הודאות מלווה בחוסר אונים ומתח בלתי פתור נפתח. נתחיל בתערובה **גריד של האמנית יעל פרנק**, זוכת פרס קשת לאמנות עכשווית, (**אוצר פול אובסון**). בתערובתה משולבים עבודת וידיאו עם הצבות של אלמנטים פיסוליים ויוצרים סביבה סוחפת של "חורבה מונומנטלית" הגולשת אל חלל המבואה של המוזיאון. פרנק נעה בין ובתוך מספר אובייקטים ויוצרת סביבה שאופפת את הצופה באובייקטים וצורות הרוסות ומקוטעות שאליה נכנסים הצופים. התערובה מתחילה במיצב הממוקם באולם המבואה בו מופיעות שתי האותיות ש' ו-ם' ומרמזות על המילה "שלום". השיטוט בתוך העבודה מוביל אל עבודת הווידיאו "סלמי" ובו חבורת חתולי רחוב משתמשת בקונסטרוקציות המיצג שפגשנו כאתר משחקים, שינה וגירוד. החתול, חסר הנאמנות והאדיש להתרחשות וממשיך את חייו למרות "החורבה" שבה הוא מסתובב. עבודתה של יעל פרנק מציעה לצופה מטפורה משועשעת לציניות פוליטית ולכישלון ההיסטורי של הפוליטיקה הישראלית ועם זאת מביעה גם תקווה, באמצעות הצבעה על מציאות פוליטית פוטנציאלית בתוך הנראות המשתנה תדיר של ההווה. נמשיך לתערובתו של האמן **מריק לכנר (אוצרת ד"ר איה לוריא)** הנושאת את השם "**ספר השינויים**" (בהשראת המטמורפוזות של אובידיוס). בתערובה מוצגים אחד-עשר שטיחים מתוך סדרה רחבה יותר שיצר מריק לכנר בשלוש השנים האחרונות, ולצידם כמה רישומי עיפרון על נייר שמהדהדים את השטיחים המונומנטליים על דרך ההשלמה והניגוד. עבורו, היה זה חיבור למסורות שהכיר מילדות, כבן למשפחת מהגרים מברית-המועצות לשעבר. "על קירות הבית בצ'רנוביץ", הוא מספר, "היו תלויים שטיחי קיר צבעוניים ובהם ארוגות דמויות מעולם האגדה, המיתולוגיה הרוסית והפולקלור העממי. שטיחי הצמר, מגוללים סיפור אפוקליפטי בקנה מידה אפי, הכורך חזיונות דינמיים של מחזוריות החיים תחת איום קיומי. ניתן לקרוא את השטיחים של לכנר כמשל תוכחה ובקריאת תיגר על הסדר הקיים, הפועל מתוך מסורת ארוכת שנים.

נוי חיימוביץ' ותמיר ארליך מציגים בתערובה הנושאת את השם **Never Lose Your Head And... (אוצרת: לילך עובדיה)** ומזמינה את הצופים להיכנס לחלל שבו אובייקטים מדברים בשפה של ביתיות וטריטוריה בטוחה, ובה בעת מנציחים ומהדהדים את הסכנה האורבת בחוץ, שהיא ספק ממשית ספק דמיונית. האובייקטים הללו, הפועלים על הרצף בין התכליתי והדקורטיבי ומאגדים בתוכם סגנונות וטרנדים מעשורים שונים, הם הכלאות בין התרפקות נוסטלגית על זכר העבר ופחד מהעתיד לבוא.

האמנית סמדר אליאסף מציגה תערובה הנושאת את השם **אש ואבק (אוצרת ד"ר איה לוריא)**. ציוריה של סמדר אליאסף "מבוצעים" על ידי הקירות והרצפה ונדמה כאילו הם "מציירים את עצמם". הצד האפל של אמנותה של אליאסף מתייחס גם לנוכחותם של צבעים כהים ואפלוליים בהם זוהרים הכסף והזהב. את הסדרה האחרונה של האמנית ניתן לראות כאזכור לעור פגוע, המהדהד את המושג "אני-עור" של דידייה אנויה. מושג זה מתייחס לעור

כשכבה מגינה בממשק בין האדם והעולם, הגבול בין הפנימי (האני) והחוץ (העולם). עם זאת, ניתן להתייחס לעור, כנהוג ברפואה הסינית, כשכבה מחוררת, מעין מסננת המאפשרת זרימה של אנרגיה ו"רוח" בין הפנים והחוץ. הסדרה החדשה של אליאסוף מגלמת את המתח בין שתי התפיסות הללו. פציעתה של שכבה חיצונית זו מאפשרת לדימויי פנים לבצע את עצמם על פני השטח – בגוף ובנפש.

התערוכה "נבואת הירח" של האמנית אנה פרח שואב השראה מדרשות אפוקליפטיות ומתיאוריות אסטרולוגיות שקישרו בין תופעת ליקוי הירח לנבואות קץ תנכ"יות. אנה פרח מטעינה את תערוכתה בממד חזיוני, אפל ומושך של מערכת טרנספורמטיבית סגורה, שבה הדומם הופך לחי, הכנוע לדומיננטי והמוכר לזר. התצוגה של אנה פרח "נבואת הירח" משלבת שלושה פסלים אנושיים שמוצגים באופן סטטי ומדי פעם הופכים לפרפורמנס בעזרת שלוש רקדניות. שם התערוכה מתקשר לנבואות אפוקליפטיות אסטרולוגיות בהקשר לליקוי הירח. הפסלים שלה הם בגודל טבעי והם לבושים בבגדים שנעשים בטכניקת אריגה באמצעות אקדח. גם היא, כמו לכנר, הושפעה מהשטיחים האוריינטליים המפוארים והרקמה הסלבית הססגונית מימי האימפריה הרוסית. היא מלבישה את הרקדניות שלה במיציגים החיים וכשהן עוטות את האריג הכבד תנועותיהן מוגבלות והופכות לריטואל של תנועות חוזרות בין מחול מודרני לריקוד פולחן עתיק. את התערוכה אצרה **ד"ר איה לוריא**.

נחתום את ביקורנו בתערוכתה של **האמנית הילה טוניק נבוק** – להמתין לשמש (**אוצרת ד"ר איה לוריא**). התערוכה מוצגת באולם המרכזי תחת גג של זכויות שמשקפות את השמים והשמש, תלוי באיזו שעה של היום. זהו מיצב פיסולי קינטי שחושף את הפגיעות, הכאב והיופי הגלום בחומרים שמבקשים לסוכך עלינו מפני השמש הישראלית. עבודת הפיסול המרכזית נוצרה מפרגולות עץ וסוככי שמשוניות, המוכרים מכל חצר בית ומכל קיוסק ומרכז מסחרי ישראלי. באמצעותם יצרה פסל מתנווע, הנבנה ומתפרק בו זמנית, שניצב בלב החלל הגדול ומזמין את הצופה להיכנס לתוכו, לשבת, ולגלות מנקודת מבט חדשה את החומרים המוכרים ביותר ברחוב ובבית הישראלי.

האמנית יעל פרנק והאמן תמיר ארליך יתלוו אלינו במהלך הביקור בתערוכותיהם.

לתשומת ליבכם, בשל מגבלות הקורונה ואילוצי המקום, במהלך הסיור לא נוכל לקיים הפסקת קפה.

מצפים לראותכן/ם, צוות הקתדרה